

30 vuotta

Noin kauan on kulunut ensimmäisistä SM-kisoista, jotka järjestettiin Kalastajatorpalla, ja jonne minäkin arkaillen uskaltauduin mukaan. Kaikki oli uutta ja outoa, en ollut osannut kuvitellaakaan, että ristikkoiden ratkonnassakin voitaisiin kilpailla. Vastassa oli tuvan täydeltä ihan outoja ihmisiä, onneksi oli ratkojaystävätkä mukana henkisenä tukena. Nuo ensimmäiset kisat osoittivat, että olin viimeinkin löytänyt harrastuksen, jossa olin aika hyvä.

Kahden vuoden päästä kisapaikka vaihtui hiukan tilavampaan Katajanokalla ja minutkin oli jo värvätty kisojen tarkastajatiimiin. Katajanokan aikoina loppukilpailuun pääsi aina kolme parasta, joten jos kolmen kärkeen kiilasi, oli mitali varma. Kisapaine oli kyllä joka kerta yhtä kamala, ensimmäisen välieristikon käsiala oli aina yhtä hutera ja vapiseva. Kisatarkastajatäyty kiittää tarkasta katseesta.

Muutaman kisan jälkeen paikka vaihtui logistisesti parhaimpaan paikkaan eli Postitalolle. Kerran olimme hiukan liian pienessä huoneessa, kunnes pääsimme ravintolatilaa, joka oli kisan kannalta ihanteellinen. Paikassa oli ”hermokeskus” eli tuomarien ja tarkastajien tilat, ”hermoilukeskus” eli kisailutila ja pieni kahvila virvokkeiden ostoa varten.

Katajanokan viimeisissä kisoissa oli jo tuotu lisäjännitystä loppukilpailuun lisäämällä kisaajien määrä kuuteen. Nyt piti pinnistellä viimeiseen asti, mikäli halusi mitalin kouraansa saada. Loppukilpailu oli muutenkin haastava, ristikko oli lamiinoitu, iso plakaatti, jonka hahmottaminen jo kävi työstä. Ristikot olivat jonkinlaisilla taiteilijantelineillä, jotka eivät kyllä kovin vakailta vaikuttaneet. Viimeisellä kerralla telineet oli ehditty heittää pois, joten ristikit teipattiin pystysuoraan, muhkuraiseen välioveen. Jipii!

Korona mokoma siirteli kisoja muutaman vuoden eteenpäin mutta tänä keväänä taas istuttiin kynä tärkeässä kädessä Kallion virastotalon ruokailutilassa. Sponsor oli vaihtunut, joten kisoista oli rakennettu uudennäköiset, kaikki ristikit olivat nyt paperiversioita ja ne ratkottiin ihan perinteisesti pöydän äärellä. Loppukilpailuun pääsi nyt kymmenen parasta alkuerien jälkeen.

Tällä kerralla lähdin mukaan ”säilyttelämään nuorempiani”, koska tiedän, ettei nopeuteni enää riitä nuorempien vauhdissa. Mutta siitä huolimatta voitin alkuerät ja pääsin loppukilpailuun numerolla yksi. Loppusijoitus oli sitten viides.

Olen ollut mukana kaikissa kisoissa, yhdessä Sonnisen Veikon kanssa, ja jos jaloillani pysyn, luultavasti myös ensi kerralla.

Kaunista kesää kaikille!

Riitta Rustari

riitta.rustari@ristikkoakatemia.fi

Lähetäkää ristikkoihaisia kysymyksiä ja mielipiteitä osoitteeseen kysymys@ristikkoakatemia.fi